

GERARD JIMMINK NA JAREN NOG ALTIJD DE BESTE

DAKAR OP BASTOGNEKOEKEN

In 1996 werd Gerard Jimmink vierde in totaal, in wat toen nog Parijs-Dakar was. Tot op de dag van vandaag heeft geen Nederlandse motorrijder de prestatie van de inmiddels 50-jarige Noord-Hollander geëvenaard. Nu pas, bijna 18 jaar later, begint Jimmink te beseffen hoe bijzonder het was.

| Tekst: Natascha Kayser, Foto's: Privécollectie Gerard Jimmink |

Gerard Jimmink samen met zijn steun en toeverlaat in de Dakar, Gerrit Wolsink

In een kamertje bovenin de gigantische loods van zijn loonbedrijf heeft Gerard Jimmink zijn schatten staan. De wanden zijn verstopt achter vele bekens. Voor de trofeeën van de Dakar is een apart plankje gemaakt. Midden in het kamertje staan drie motoren, bedekt door een dun laagje stof. Op de Cagiva waarmee hij zijn eerste Dakar reed, in 1995, zijn de sporen van een touché met een rode woestijnrots nog zichtbaar.

Maar vier keer reed Jimmink op de motor Parijs-Dakar, maar de herinneringen zijn talrijk. Het ene verhaal is nog mooier dan het andere. "Ik krijg weer kippenvel," zegt Jimmink. "Ik heb zo veel plezier gehad. Ik genoot echt op de motor. Vooral aan de Dakar van 1998 heb ik alleen maar mooie herinneringen. Dat was één groot feest. Ik reed zo makkelijk, ben ook maar één keer gevallen toen."

In 1998 won Jimmink twee etappes en eindigde hij als vijfde. Ook die prestatie is nog niet geëvenaard. Het was zijn laatste Dakar op de motor. In dat jaar nam hij het familiebedrijf over

en bleef er geen tijd meer over voor de Dakar. "Loonwerk houdt nooit op," zegt hij. "Ik heb mijn leven lang hard gewerkt. Dat was vaak in mijn voordeel, want ik heb er een sterk lijf en een groot uithoudingsvermogen door gekregen. Dat was mijn kracht: als ik moe werd, waren de anderen nog moe. Ik was op mijn best in de zwaarste etappes, met veel stof en zandstormen." Misschien, denkt Jimmink, komt het daardoor dat zijn vierde plaats nog altijd staat. "Ik kon op karakter

met een privé-machine goed meekomen, maar dat leg je nu af tegen het fabrieksgeweld. Het navigeren is veel nauwkeuriger geworden, de wedstrijd is veel sneller. In mijn tijd kon je een half uur nog wel goedmaken, maar dat kan nu niet meer. Ik volg het nog altijd, maar ik zie niet meer van die beulsetappes van 500, 600 kilometer voorbij komen zoals wij die hadden. Als er zulke lange proeven zijn, zijn het meestal snelle. Als het slecht weer is, wordt het afgelast."

Jimink in zijn eerste Dakar (1995) op de Cagiva

Het was op zo'n dag - lang, zwaar en in een gierende zandstorm bovendien - dat Jimmink zijn eerste etappe won, in zijn eerste Dakar. De aankomst op 10 januari 1995 was in Tidjikja, Mauretanië. "Ik was als achtste gestart en kon vrij aardig naar voor rijden. Met die Cagiva was dat nog een hele kunst: dat ding woog 260 kilo. Als die viel, was je wel even bezig. Maar dat gebeurde die dag niet en ik kon aanpikken bij Stéphane Peterhansel. Met hem heb ik altijd goed kunnen samen rijden. Ik ben ook altijd gestopt als hij viel of

vast kwam te staan. Daardoor gunde hij mij ook wat, denk ik." Het was zijn beste dag van die editie van 1995, waarin Jimmink veel tegenslag kende en het, achteraf gezien, als een klein wonder beschouwt dat hij uitreed. "Al op de tweede dag in Afrika reed ik met een kapotte ontsteking en daarna had ik steeds last van kapotte banden. Ik reed gewoon te hard voor het materiaal. Eén dag - ik reed op de derde positie - heb ik 100 kilometer op de velg gereden. Het was pas opgelost toen ik de wielen kon pakken van de

motor van een Cagiva-fabrieksrijder die was gevallen. De andere Cagiva-fabrieksrijder, Edi Orioli, werd dat jaar trouwens derde, met hem reed ik veel samen op."

"Ik had één kist met spullen in het vliegtuig - daarin zaten mijn tentje en mijn bastognekoeken - en een andere kist had ik bij de start in Granada meegegeven aan een vent in een vrachtwagen. Die kist heb ik nooit meer gezien. Maar daarin zat wel mijn reserve-waterzak. Kort na de rustdag ging mijn waterzak stuk, op een dag dat ik tweede reed. Zonder drinken was dat een uitputtingsslag. Bij de tankstop dronk ik zoveel water als ik kon, maar ik kwam uitgedroogd aan in het bivak. Ik was iedere dag zo laat binnen, dat ik amper tijd had om te eten. Voor ik ging slapen, at ik wel een paar bastognekoeken, voor de suiker. Ik ben die Dakar bijna 8 kilo afgevallen." In zijn beste jaar, 1996, gebeurde er eigenlijk niet veel spectaculairs, vindt Jimmink. Hij reed met een KTM die door de slechte Afrikaanse benzine niet vooruit te branden was. "Als je gas gaf, ging 'ie stuk. In het bivak kon ik avgas (vliegtuigbenzine, red) tanken en daarop ging 'ie als de brandweer en kon ik mee met jongens als Meoni, Kinigardner en Peterhansel. Het was niet spectaculair, maar ik maakte weinig fouten, kon goed een constant tempo aanhouden en hield mijn spullen heel. Wat ik deed, was 's avonds altijd een rondje door het bivak maken om te kijken wat er bij anderen kapot was. Zo kon ik al anticiperen, want wat bij hen stuk ging, kon bij mij de volgende dag immers stuk gaan."

Het was een van de vele tips die Jimmink kreeg van Gerrit Wolsink. De motorcrosskampioen begeleidde Jimmink naar zijn ISDE endurozesdaagse titel in 1993 en ging daarna met hem mee naar de Dakar. "Gerrit zette mij op het juiste spoor door precies de goede dingen te zeggen. Gerrit wist mij rustig te krijgen als ik gestrest was en op te peppen als ik inkakte." In 1997 vond Wolsink dat Jimmink wel genoeg wist. Of het anders was gelopen als hij toch mee was gegaan, is natuurlijk niet te zeggen, maar juist in dat jaar viel Jimmink uit. "Ik moest als tweede

Een kijkje in het 'museum' van Gerard Jimmink

starten," vertelt hij. "Maar Magnaldi, die voor mij moest starten, kwam niet opdagen. Daarom moest ik als eerste weg. Het overviel me dat ik het

spoor moest uitzetten en ik raakte de controle over mezelf kwijt. Binnen een kwartier was ik gevallen. Schouder uit de kom..."

Jimink had nog jaren meegekund in de Dakar. Later zou hij nog wel meedoen met de auto (2005) en de truck (2007), maar dat was niet hetzelfde. "Die dingen gaan stuk. Ik vond het lang niet zo leuk als op de motor. Ik denk inderdaad ook dat ik het fysiek, mentaal en rij-technisch nog lang had kunnen volhouden, maar ik ben gekozen voor mijn bedrijf. We hebben hier een schitterende zaak opgebouwd." "Ik heb daar nooit spijt van gehad. Ik ben geen man van spijt. Aan de finish van de Dakar 1995 kwam Jean-Claude Olivier me persoonlijk vragen of ik op een fabrieks-Yamaha tweede man achter Peterhansel wilde worden. Ik vond dat een hele eer, maar heb vriendelijk bedankt. Dan moet je immers ook andere rally's rijden en dat kon niet vanwege de zaak. Wat er was gebeurd als ik het wel had gedaan? Dat is niet te zeggen. Maar we reden destijds met z'n tienvooraan en vijf daarvan zijn er niet meer..."

Jimink helpt Edi Orioli, in de Dakar van 1995

